

**KATARÍNA
GILLEROVÁ**

IBA TROCHU LÁSKY

KATARÍNA
GILLEROVÁ

IBA TROCHU LÁSKY

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedný redaktor Marek Zákopčan
Tlač TBB, a. s., Banská Bystrica

Copyright © Katarína Gillerová 2019
Cover Design © Emil Křížka 2019
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2019

ISBN 978-80-220-2183-8

*Túto knihu venujem svojej milej priateľke Alenke Kunovskej,
takmer druhej mame, ktorá je pre mňa už neuveriteľných
štyridsať rokov vzorom srdečnosti, optimizmu a dobrej nálady
napriek tomu, že to v živote nemala vôbec ľahké.*

*Ona je tým človekom, ktorému sa môžete zdôveriť, poradiť sa,
ktorý by vám dokázal dodávať optimizmus aj na nemocničnej
posteli, ak by vás tam osud náhodou zavial ako kedysi ju.*

*Veselá nemocničná izba sa ozývala nákazlivým smiechom
všetkých pacientok, až k nim chodili nakúkať
všetci lekári a sestričky z oddelenia.*

*Krásne obrazy, ktoré maľuje, sú ako jej duša – plné farieb,
láskavosti, harmónie a vlúdnosti.*

*Bez našich posedení pri káve by môjmu životu
mnoho z tých farieb chýbalo.*

Autorka

NIKTO NIČ NETUŠÍ

„Zapneš mi, prosím, zips?“ Simona sa pootočila k svojmu mužovi chrbtom, so šatami rozopnutými až po pekne tvarovaný zadok. V očiach sa jej zračilo očakávanie. Jednou rukou si držala vlasy vyhrnuté dohora, druhou sa načiahla k nemu.

Karol si napravil uzol na viazanke a odvrátil pohľad od zrkadla k svojmu mobilu. „Uhm,“ zamumlal. Pomaly zapol zips, nevšímajúc si manželkino sklamanie.

„Akej farby mám šaty?“ vyhŕkla náhle.

Dobre na to ideš, pomyslela som si.

Karol sa zmätene zamračil, zrak však neodtrhol od displeja. „Ako to myslíš?“ spýtal sa.

„Akej farby sú moje šaty?“ zopakovala.

Jej urazený tón ho prinútil zdvihnúť zrak od mobilu. Začudovanie sa na ňu zahľadel. „Zelenkavé?“ zatváril sa neisto. „So vzorom... so vzorom... nejakým...“ Bezradne rozhodil rukami.

Prizri sa bližšie, radila som mu v duchu. Sú to lístky stromu.

„Sú to listy,“ zdôraznila Simona.

„Obálky?“ Oči sa mu rozšírili údivom. Nepozeral na šaty, pozeral na ňu, akoby mu hlavou práve prebehla pochybnosť o manželkinom psychickom zdraví.

„Žartuješ?“ rozhodila rukami. „Vnímaš ma vôbec?“

Dnes sa zdala podráždená, čo bolo u Simony nezvyčajné. Vedela som však, že sa jej na ten večierok veľmi nechce.

Budú tam Karolovi kolegovia a šéfovia aj s manželkami a ona kvôli tomu musela zrušiť plánované stretnutie so svojimi priateľkami.

„Vyzeráš úžasne, Simi.“ Konečne vyslovil vetu, na ktorú čakala odvtedy, čo sa napasovala do tých slávnostných šiat.

Zmierlivo sa naňho usmiala a potom si nohy pomaly vsunula do čiernych lodičiek na vysokom opätku. Vyzerala perfektne ako vždy. Ani pri sporáku či žehliacej doske alebo pri práci s mopom si nedávala tepláky a staré tričky. Bola upravená za každých okolností, namiesto papúč koketné dreváčky s opätkom, aby vynikli pekné nohy, krásne nalíčená ešte skôr, než vstane manžel, pripravená byť mu s úsmevom k dispozícii.

Pani Dokonalá.

Karol sa konečne mohol opäť venovať mobilu. Simona sa postavila pred veľké zrkadlo v predsieni, vykrúcajúc sa na všetky strany, aby si skontrolovala každý záhyb na zelených šatách a každý vlas na zložitom účese.

Aj tak ho nezaujímaš, pomyslela som si. Poznám ten neprítomný výraz v tvári muža, keď ťa prestáva vnímať ako ženu. Uvedomíš si to však až potom, dodatočne, budeš prehodnocovať týždne a mesiace dozadu a pýtať sa sama seba, prečo si si to nevšimla už skôr.

Pozorovala som ich cez poodchýlené dvere detskej izby. Sedela som v pokľaku pri dvojročnej Simonke a trpezlivo som čakala, kedy sa ozve víťazná nočníková melódia jej takmer dvadsaťminútového úsilia. Sedemročný Kajo sa hral uprostred izby s vláčikom, malá ho užasnuto pozorovala a tleskala ručičkami.

Už som mohla mať takúto dcérku, pomyslela som si trpkو. Takto som iba občasná opatrovateľka cudzích detí. V cudzích rodinách.

Som sama, po tridsiatke, pripravená založiť si vlastnú rodinu. Viem, čo je šťastie, viem si vážiť ten pocit obyčajného dňa s ranným slnkom a poobedňajšou kávou... A s tými, ktorých ľúbim. Pýtam sa vesmíru, prečo mi tieto dni vzal, prečo mi ukazuje cestu nikam... Snažím sa hľadať spôsob, ako ďalej žiť, čo urobiť so svojím životom. Preto sa tvárim ako skúsená opatrovatelka detí, nikto však netuší, že to iba predstieram.

Mám v tejto rodine iné poslanie. Iný dôvod, než sa venovať deťom.

Zamyslene som postavila vežu z kociek, no sotva som sa otočila, začala malá s krikom rozhadzovať ručičkami a ústa skrivila do plaču, pretože Kajo narazil vláčikom do veže a urobil z nej hrbu kociek.

„No, toto sme tu naozaj nepotrebovali,“ ozval sa milý chlapec so znechuteným výrazom v tvári. „Také malé decko prináša do domu iba samé starosti,“ zvrátil čelo.

„Aj ty si bol takýto malý,“ pripomenula som mu za hlasného plaču malej.

„Ja som tak nevreštal,“ nesúhlasil so mnou, pevne presvedčený o svojej výnimočnosti. „Už som sa pýtal susedy z prvého poschodia, či si ju nevezmú. Oni nemajú žiadne deti, podelíme sa. Potešili sa.“

„Aj tvoji rodičia sa potešia, keď im to povieš,“ ubezpečila som ho. Žiarlivosť na malú sestru ho neopúšťala od jej narodenia. Dlhو bol jedináčikom, nedokázal prijať príchod nového člena rodiny, ktorý celú maminu pozornosť sústredil iba na seba. Jeho otec bol stále pracovne zaneprázdnený a voľný čas sa snažil rozdeliť medzi neho a ešte aj svoje dve staršie deti z prvého manželstva. „Neplač, Simonka. Pozri, aj macko a zajačik tu sedia a pozerajú na teba,“ hrala som jej divadielko s plyšákmi. Plač rýchlo vystriedal úsmev.

Ešte chvíľu vydrž, želala som si v duchu. Naťahovala som uši, aby som zachytila čo najviac z rozhovoru dospe-
lých.

„Stretnutie s kamoškami som preložila na zajtra,“ ozná-
mila Simona manželovi.

„Fajn, tak v robote zostanem dlhšie,“ prikývol. „Ne-
chám vám priestor na ohováranie.“

„To je od teba milé,“ poznamenala trochu sarkasticky.
„Prídu sem len na hodinku, nemusíš v kancelárii nocovať.
Alebo... mohol by si prísť a zatiaľ vziať deti von,“ navrhla
mu. „Potom by sem Eugénia nemusela chodiť aj zajtra...“

Rýchlo mávol rukou, akoby odháňal dotieravú muchu.
Manželkin návrh sa mu očividne nepáčil. „Ja poznám tú
hodinku,“ pokyvoval hlavou. „Napokon z nej budú tri...“

Nebol veľmi nadšený jej kamarátkami, pri stretnutí s ni-
mi však vždy použil dostatočný šarm na to, aby Simone
nadšene závideli jej neodolateľného manžela.

Dnes bol jeho šarm na dovolenke. Simonina zmierlivosť
tam tiež práve mierila, a hoci bola poslušná a poddajná za
každých okolností, ťažko skrývala v sebe stúpajúcu mrzu-
tosť.

„Eugénia?“ Pani Dokonalá sa zjavila vo dverách. Než-
ným pohľadom najprv narýchlo skontrolovala deti, potom
sa so spýtavým výrazom v očiach obrátila na mňa. „Bolo
by možné... mohla by si prísť aj zajtra?“ V hlase jej zavib-
roval prosebný tón. Stretnutie s kamoškami bez opatrova-
teľky pri dvoch malých deťoch nemá význam.

Zdvihla som hlavu, sklonenú k malej Simonke. Nesú-
hlasila som okamžite, chvíľku som sa tvárila zamyslene.
Nacvičte si to. Stačí pár sekúnd, odpočítate jeden, dva...
a druhá strana bude mať dojem, že si v hlave presúvate bo-
hatý program iba kvôli nej, že jej robíte veľkú láskavosť.
„Áno,“ prikývla som.

Na Simoninej tvári sa objavil široký, vďačný úsmev. „Ďakujem, Eugénia,“ povedala s úľavou. „Naozaj neviem, čo by som si bez teba počala.“

Nepovedala som jej a ona netušila, že môžem prísť kedykoľvek po práci, aj každý deň, lebo moje popoludnia a večery sú naplnené samotou.

„Maminka, ty máš nové šaty?“ ozval sa malý Kajo. S vážnou tvárou si ju pozorne premeriaval. Malá k nej nedočkavo natáhovala bacuľaté rúčky, nebol však vhodný čas brať dieťa na ruky.

„Páčia sa ti?“ rozžiarili sa Simone oči. Chytila si rukou sukňu a koketne sa pred nami zatočila.

„Nie je to bohviečo,“ netváril sa Kajo nadšene. „Už som videl aj krajšie.“

„No toto!“ zvolala Simona sklamane a vzápätí sa rozosmiala. „Ty si mi ale džentlmen!“

„Si trochu čudná,“ pochybovačne si ju premeriaval. „Vyzeráš inak... ako teta upratovačka v našej škole...“

„Upratovačka?!“

„Hej. Aj ona nosí vlasy tak hore... Lebo sa potí.“

„Potí?“ nechápala Simona. „Ako potí?“ Rukou si siahla dozadu na vlasy, vypnuté do slávnostného účesu.

„Hovorila našej učiteľke, že sa potí, keď upratuje našu triedu.“

„Zapotí, asi,“ opravila som ho, „kým poupratuje. Zrejme tam narobíte veľa smetí, tak preto, nie?“

„Áno,“ prikývol rýchlo. „Obhadzujeme sa maslovými rožkami.“

„Rožkami?!“ zatvárila sa Simona pobúrene. „Ja ti robím rožky so šunkou na to, aby si sa s nimi obhadzoval?“

„Veď šunku predtým zjem,“ ubezpečil ju. „Ale...“

Dvere sa otvorili dokorán a zjavil sa v nich Karol, hlava rodiny. „Môžeme už ísť? Taxík práve prišiel.“

Simona bezmocne rozhodila rukami. „Samozrejme, ja som hotová...“ Vyzerala zmätene z práve vypočutých školských informácií. Pridžžala nerozhodne okraj dverí. „Eugénia, prosím, vysvetli Kajovi, čo sa robí s maslovými rožkami...“ Pozrela na manžela. „Do polnoci sa vrátite,“ vyslovila s presvedčením.

Karol sa zatváril neutrálne, zrejme ani sám nevedel, dokedy sa zdržia. Na druhý deň však obaja musia ísť do práce, určite večierok v pracovný deň nepotrvá dlho.

Simona sa početnými bozkami rozlúčila s deťmi. Kajo sa na ňu snažil zavesiť, bola som však pripravená zachrániť jej slávnostné šaty pred katastrofou, a tak som ho rýchlo odtiahla. Malá Simonka netušila, že to znamená rozlúčku, s úsmevom jej mávala späť.

„Môžu rodičia opustiť svoje deti?“ spýtal sa Kajo nad haldou svojich autíčok. S nesúhlasom hľadel cez predsieň na dvere, ktoré sa zatvorili za jeho rodičmi.

Stáva sa to, pomyslela som si zarazene. „Vás nikto nepustil,“ usmiala som sa. „O tri hodiny sa vrátia a skontrolujú, ako so Simonkou pekne spinkáte.“

Dúfam, že to nikdy nezažiješ, prihovárala som sa mu v duchu. Že jedného dňa ti niekto neoznámi, že ťa opustili, odišli a teba so sestrou nechali samých...

„Ty si smutná?“

Pristihla som sa, že kladiem na seba kocky do dlhého múru s obrázkami. „Nie, iba zamyslená,“ odvetila som. Múr som šmahom ruky zhodila. „Iba rozmýšľam, že zajtra nedostaneš na desiatu žiaden rožok.“

Môj pokus o výchovné postrašenie veľmi slávne nedopadol. „To nevádi,“ mykol plec om a ústa rozťahol do štrbavého úsmevu. „Tri sme včera strčili za radiátor, od hladu neumriem.“

O hodinu som konečne zhasla svetlo v detskej izbe, vy-

čerpaná otázkami k rozprávke, ktorú som sa im snažila plynulo prečítať, ale nešlo to. Všetci traja sme ležali na Kajovej posteli, Simonka s prstom v puse pozorne počúvala, ťapkala na obrázky v knižke, Kajo ma každú chvíľu prerušoval. Najprv chcel vedieť, či aj trpaslíci nakupujú oblečenie v detskom oddelení, potom to, kde sa taká muchotrávka naučí rozprávať, alebo či lesné víly nosia tiež podprsenky ako mama.

Uložila som Simonku do postieľky, obidvoch starostlivo pozakrývala a zhasla svetlo. Opatrne som za sebou zatvorila dvere. Najprv som rýchlo poupratovala detskú izbu, čakala ma iná robota. Pristihla som sa, že sa usmievam nad Simonkiným oblečením ako pre bábiku... Keby sme s Petrom mali dieťa, ako sme si plánovali, bolo by to takéto milé dievčatko, s takýmito ružovými gaľuškami, s obrázkami žltých kačičiek...

V obývačke som zapla televízor. Na stolíku som roztvorila knižku, ale nezačítala som sa do nej. Potichu som vkĺzla do veľkej spálne. Žalúzie boli zatiahnuté iba spolovice a okná som ešte starostlivo zatienila závesmi.

Až potom som zažala svetlo. Je dôležité, aby zvonku nebolo vidieť, že sa v spálni svieti, keby náhodou...

Otvorila som širokú skriňu patriacu Karolovi. Znovu, už ako niekoľkokrát predtým, som začala prehľadávať vrecká v sakách jeho oblekov i v nohaviciach. Rukou som šmátrala aj v kabátoch, mal ich tri, vedela som to od minula.

Keby som tak mohla do rúk dostať jeho mobil! Pozorne som zakaždým striehla, či si ho nezabudne doma alebo aspoň na skrinke, keď sa zastavil v byte a domáca pani bola preč. Raz ho nechal v kuchyni a vybehol von po niečo do auta, vtedy som sa vrhla k telefónu ako divá. Mal ho však zaheslovaný! Viem, že nie na odtlačok prsta, raz som ich počula, ako sa so Simonou dohadovali a ona bola proti to-

mu, čo keby som ho potrebovala náhle použiť, argumentovala.

Často som ho pozorovala, ako mobil odomyká, zdalo sa mi však, akoby mal PIN kód zakaždým iný, akoby si ho podchvíľou menil.

V Karolových vreckách som našla rôzne lístočky, účty a parkovacie lístky. Pozorne som ich študovala, ukladala si údaje do hlavy a zapisovala do malého notesa: miesta, dátum a čas... Potrebujem zostaviť mapu jeho pohybu po meste, zistiť, ktoré miesta sa často opakujú, možno potom... Zarazila som sa. Zrazu som nahmatala niečo pevné obdĺžnikového tvaru...

Mobil!

Takmer som zdúpnela od prekvapenia. V ľahkej športovej vetrovke som objavila telefón! Nedočkavo som ho vytiahla z vrečka a neveriaco naň civela. Mal ho tu minule? Alebo tu nemal túto vetrovku?

Bol to podobný mobil ako používal v súčasnosti, iba starší model. Zaujímavé, baterka bola vybitá iba do polovice, snáď ho stále používa? Nedočkavo som prešla prstom po displeji. Naskočil. Nepotrebovala som žiadne heslo, žiadne kódy, zrazu som sa po pár klikoch dostala do jeho mailov. Neveriaco som hľadela na to množstvo, jeden odoslaný iba nedávno. Mám pred sebou jeho každodenný život! Koľko času mi ešte zostáva, kým sa vrátia z večierka?

Prešla som do jeho starých správ, dychtivo som listovala meno za menom, hľadajúc iba to jedno, ktoré ma zaujímalo. Nemal tu zaheslovaný ani WhatsApp, čudné, zrejme preto, že mobil už nenesol so sebou, a tak sa nemusel báť straty alebo krádeže a toho, že sa mu niekto dostane do jeho osobného života.

Okrem mňa.

Zhasla som v spálni a prešla do obývačky. Cez pootvore-

né okno ku mne doliehali zvuky nočnej ulice, čerstvý jar-
ný vzduch sa pokúšal schladíť moju tvár rozpálenú od ne-
dočkavosti.

Vo veľkom, päťizbovom byte sa rozhostilo ticho. Hrubé múry pekného secesného domu poskytovali dostatok sú-
kromia a komfortu jeho obyvateľom. V tomto priestore sa
našlo dostatok miesta aj pre Karolove deti z prvého man-
želstva, bola tu pre nich vyhradená jedna z veľkých, prie-
stranných izieb. Využívali ju každý druhý víkend a ja som
obdivovala Simoninu svätú trpezlivosť s ich nárokmi, pre-
javovanou nespokojnosťou a tínedžerskou tvrdohlavosťou.
Pani Dokonalá však často uvarila aj dva druhy polievok, ak
vedela, že niektoré im nechutia. K obedu podávala aj ze-
miaky, aj ryžu, lebo nikdy nevedela, na čo práve budú mať
chuť. Robila to pokojne, s úsmevom, snažila sa im vyhovieť
vo všetkom, na čo si len spomenuli. Nikdy som však ne-
postrehla od nich ani náznak vďačnosti za jej ochotu, as-
poň vtedy, keď som bola občas prítomná aj ja v rámci výpo-
moci pri mladších deťoch.

Rada by som vedela, či ju občas nemrzí, že predošlej
manželke nechal veľký dom so záhradou, kde bolo pre
troch ľudí oveľa viac miesta ako v tomto, aj keď priestran-
nom, byte pre šesť ľudí každý druhý víkend.

Chodila som k nim už šesť týždňov, nepravidelne, podľa
potreby domácej panej, a za ten čas som nadobudla dojem,
že druhé manželstvo nebude Karolovo posledné. Čosi v je-
ho konaní mi našepkávalo, že o manželku stráca záujem,
je často príliš nesústredený, myšlienkami na míle vzdiale-
ný od diania v rodine... Je pravda, že všetko milé a tiež
problémové s malými deťmi si už raz v živote prežil, bolo
to pre neho repete a občas sa mi zdalo, že ho to až tak veľ-
mi nebaví...

A možno som sa vo svojom hodnotení mýlila, možno

som ho posudzovala príliš prísne iba kvôli tomu, že Peter odo mňa odišiel bez jediného vysvetlenia a ja som jeho správanie doteraz stále zúfalo hodnotila, analyzovala, rozoberala deň po dni, stále viac a viac do minulosti... a nápadne mi pripomínalo Karolovu nevšimavosť...

Ktovie, či si Simona pred svadbou uvedomovala, že do jej života a domácnosti budú patriť aj jeho dve staršie deti, že sa život rodiny bude musieť prispôbovať ich návštevám a ich požiadavkám. Na svadobných fotkách vyzerala nesmierne šťastná a zaľúbená, a to ešte netušila, akého puntičkára si berie za manžela...

Záclona pri okne sa zavlnila od závanu vzduchu a vytrhla ma z myšlienok. Rýchlo som opäť upriamila pozornosť na cudzí mobil v mojej ruke. Najprv som prešla do mailovej komunikácie. Prstom som rýchlo posúvala doručенú poštu, snažiac sa v tej rýchlosti zachytiť mená odosielateľov. Nič, nič, nič! Mal tam veľa pracovných mailov, prepísané tabuľky, výsledky, obchodné listy. Prešla som na esemesky, tie bývajú osobnejšie. Kontrolovala som ich rýchlosťou blesku, mená sa mihali pred očami.

„Miláčik, mám ťa čakať s večerou?“ písala mu jeho dokonalá manželka.

„Nemusíš, priniesli nám pizzu na poradu,“ odpovedal jej prepracovaný manžel. Z porady. O osem tridsať večer. Hnusní kapitalisti, takto nútiť ľudí pracovať vyše dvanásť hodín, povedala by moja kamarátka Sabina.

A inokedy zase: „Miláčik, chystám sa uložiť deti, stihneš do vtedy prísť?“

Tentoraz sa manžel polepšil. „Už som na ceste, stihnem.“

Bolo tam množstvo esemesiek s otázkami na jeho príchod, aby jedlo na večeru malo tú správnu teplotu, keď sa vráti. A potom množstvo jej oznámení o stretnutí s kamarátkami u nich doma, kedy prídu, kto príde a dokedy sa

zdržia. Zaujala ma však jedna, v ktorej sa ho pýtala na svoju situáciu v práci.

„Marta so mnou stále počíta na to miesto, ja viem, že by som to zvládla, ale bez tvojho súhlasu to nezoberiem. Aký máš na to názor?“

„Simi, môj názor na to predsa poznáš,“ odpovedal jej manžel. *„Ty nepotrebuješ sedieť desať hodín v robote, naše dve malé deti ťa potrebujú viac.“*

„Miláčik,“ písala ona, *„zvládla by som to rovnako ako doteraz. A navyše, keď sme k deťom našli Eugéniu, nebol by s tým žiadny problém.“*

Och, takmer som vykričkla. Aj svoje meno som našla v cudzom rozhovore! S trochu trápnyim pocitom som opustila ich konverzáciu. Cítila som sa čudne, nebolo mi príjemne. Nie, toto sa nepatrí... Spomenula som si na mamine slová, keď ma prichytila, ako počúvam za dverami. To bolo dávno, mala som takmer... dvanásť, aj Sabina. Vtedy k nám prišla Sabinina mama zisťovať, či bola u nás deň predtým až do deviatej večer, ako jej tvrdila.

„Ale veď obidve boli u spolužiačky Lucie,“ počula som mamin začudovaný hlas. *„Dievčatá si zorganizovali súťaž v pexese.“* Ucho som mala prilepené na dverách do obývačky, a tak som nestihla odskočiť, keď sa prudko otvorili. *„Eugénia!“* zvolala mama pohoršene. *„Ty tu načúvaš cudzím rozhovorom? Vieš dobre, že sa to nepatrí,“* mračila sa na mňa.

„Akým cudzím? Veď sa to týka aj mňa,“ odpapuľovala som. Napriek tomu, že som sa mala tváriť skrúšene v tušení veľkého problému, bola som ešte drzá. Neboli sme ani u Lucie a ja som verila, že nevyjde najavo, kde sme sa naozaj v tom čase nachádzali.

Strhla som sa, cez pootvorené okno som zrazu dolu na ulici začula buchnutie dverí na aute. Takmer mi mobil vy-

padol z rúk. Rýchlo som pribehla k oknu a vyzrela von. Zo zaparkovaného auta pri chodníku vychádzala trojica, obyvatelia tohto bytu to neboli.

S úľavou som si vydýchla a s búšiacim srdcom som pozrela na hodiny. Jedenásť! Veľa času už nemám... Znovu som začala listovať v esemeskách, rolovala som stále nižšie, nižšie...

A potom sa mi srdce zastavilo.

Bolo tam! Meno, ktoré som tak úporne hľadala, meno, ktorému poslal správu, meno, kvôli ktorému sa tu tvárim, že opatrujem deti...

„Dobrý deň, Emka, môžeš mi potvrdiť štvrtok?“ pýta sa Karol v esemeske.

„Samozrejme,“ znie odpoveď, „štvrtok platí, prídem.“

Nič viac. Iba tieto dve vety. Ďalšie som nenašla.

Vybrala som svoj mobil a odfotila som si ich. Ruky sa mi chveli, pre istotu som urobila tri fotky. Na detskej izbe som začula zvuk kľučky, na chvíľu som zmeravela. Potom som vyskočila z pohovky a zamierila tam.

Vo dverách stál malý Kajo a rozospato si prehrabával vlasy.

„Chcem cikať,“ prižmuroval oči do prítomia predsiene. Pyžamkové tričko mal vyhrnuté nad holé bruško, škrabkal si ho druhou rukou.

Zobrala som ho za ruku, zaviedla na toaletu a v duchu som sa modlila, aby sa domáci nevrátili práve teraz. S hrôzou som si uvedomila, že potrebujem v spálni odtiahnuť závesy a žalúzie, vrátiť mobil do vrecka bundy...

Moje ucho opäť zachytilo nejaký hovor z nočnej ulice... a buchnutie dverí na aute. Odbehla som od Kaja do obývačky k oknu a mierne sa naklonila von.

Dvojica pri taxíku! Sú to oni!

Obľial ma studený pot. Čo skôr, preboha, čo skôr?!

„Ešte zostaň, musím ísť zatvoriť okno,“ prikázala som tmleným hlasom Kajovi. Utekala som do spálne. Ruky sa mi chveli, bojovala som so závesom a žalúziami, šmátrala v skrini po tom správnom vrecku, a to všetko v tme, aby zdola nezbadali, že sa v spálni svieti. V duchu som si nadávala, že som to neurobila skôr, panebože, ak teraz otvorí dvere, a ja v ich spálni...!

V zámke zaštrkotali kľúče. V panike som si rýchlo posvietila mobilom, dvere skrine kládli odpor a odmietali sa zasunúť. Nebesá, nemôžu tu nájsť otvorenú skriňu!

Začula som, ako vošli do predsieni. Opäť som mykla dverami, ale už jemnejšie. Konečne povolili, ticho som ich zasunula a s búšiacim srdcom som dvere spálne zatvorila za sebou vo chvíli, keď Karol roztvoril privreté dvere do obývačky.

„Zatvorím okno, aby nebol prievan,“ vyhŕkla som, mieriac k otvorenému oknu. Cítila som, ako mi po chrbte steká studený pot. „Kajo sa práve prebudil a potreboval ísť na záchod,“ referovala som mu. Snažila som sa ovládnuť roztrasený hlas. Dlaňou som si prešla po vlhkom čele. Ešte chvíľu a dostanem infarkt.

„Je všetko v poriadku?“ spýtal sa Karol.

„Áno, je,“ prikývla som. Prečo sa to pýta? Zdúpnela som. Vyzerám, že nie je?

Vtedy sa Karol vrátil do predsieni. Začul, ako sa Simona rozpráva so synom. Zobrala ho na ruky a on ešte pred uložením do postele chcel ocka pobožkať na dobrú noc.

„Uložím ho,“ ponúkla som sa Simone.

„Ďakujem, nemusíš,“ zamierila do detskej izby. „Prepáč, že sme sa zdržali tak dlho, slávnostné prejavy niektorých jedincov boli nekonečné,“ ospravedlňovala sa mi.

Chvalabohu, že ste sa zdržali tak dlho, pomyslela som si.

„To je v poriadku, počítala som s tým,“ povedala som.

V predsieni som si obula topánky. „Tak zajtra o piatej,“ rozlúčila som sa.

Simona vyšla z detskej izby a potichu za sebou zatvorila dvere. „A ako Kajo?“ spýtala sa ma neisto. „Som nešťastná, že odmieta Simonku, neviem... či by som nemala s ním navštíviť psychológa, nezdá sa mi to...“ Znepokojene pokrútila hlavou.

„Už ju ponúkol vašim bezdetným susedom,“ usmiala som sa. Vystrašene na mňa pozrela. „U starších súrodencov je žiarlivosť na mladších veľmi častá,“ snažila som sa ju upokojiť. „Aj ja...“ Vzápätí som sa zarazila. Chcela som povedať, že aj ja som na svoju mladšiu sestru dlho žiarlila a trápila tým mamu. Nechcela som však teraz a tu hovoriť o svojej mladšej sestre, aby sa Simona na ňu nezačala vypytovať. „Aj ja,“ pokračovala som po krátkom zaváhaní, „som počula o množstve takých prípadov v rodinách, časom sa však vzťah starších súrodencov k mladším zmení, naozaj.“

Simona na mňa pozrela vďačným pohľadom, dokonca sa pokúsila o úsmev. S výrazom nádeje na naličenej tvári jemne pokyvovala hlavou. Karol medzitým zamieril do spálne zhodiť zo seba oblek. S napätím som čakala, či si náhodou niečo v miestnosti nevšimne a nezjaví sa v predsieni s nejakou otázkou na mňa.

„Objednáme ti taxík,“ navrhla mi Simona. „Nemôžeš takto neskoro chodiť sama po uliciach.“

„Taxík cez dve ulice?“ pokrútila som hlavou. „Naozaj netreba. Nie je až tak neskoro, o tomto čase ešte stretávam ľudí so psami na prechádzke.“

Simona nevyzerala presvedčene. „Aj Karol by ťa mohol odprevadiť, ak chceš,“ navrhla.

„Ďakujem, netreba,“ zopakovala som. „Je výhoda, že bývam tak blízko.“

„To je fajn. Aj dievča, ktoré k nám chodilo predtým, bývalo neďaleko,“ podotkla.

Ruka mi zmeravela na kľučke. „Áno?“ hlesla som. Zostala som stáť pri dverách. Mám položiť ďalšiu otázku?

„Deti ju mali veľmi rady,“ doložila Simona. „Dlho sa na ňu vypytovali.“

Vyšla som do chladivej aprílovej noci. Starostlivo som si pozapínala ľahký kabát a vydala sa hore ulicou smerom domov. Nehovorila som pravdu, že bývam o dve ulice ďalej, bolo to iba o jednu. Najprv od nich z Liborovej ulice cez dlhú Šlikovú na roh ďalšej, kde som už bola doma. Nebol to taký pekný secesný dom ako ten, kde bývali Simona s Karolom, mal však väčšie balkóny. Izby iba tri, nie veľmi priestrané, neporovnateľné s tými ich.

Kráčala som tichou, opustenou ulicou do mierneho kopca. O tomto čase sa už za väčšinou z okien okolitých domov usadila tma, iba v niektorých sa ešte svietilo alebo do prítmnia blikala televízna obrazovka. Na rohu našej ulice som sa obzrela.

Zdalo sa mi to, alebo sa tam v diaľke mihla mužská postava?

Zostala som nerozhodne stáť. Na to, čo som sa chystala urobiť, som nepotrebovala svedka.

Chvíľu som počkala, a keď sa nič nedialo, zašla som za ďalší roh, tam, kde nebol výhľad z balkónov. Dnes má smolu, nepodarilo sa mu zaparkovať tak, aby na svoje auto videl, pomyslela som si spokojne. Ani to by mu však nepomohlo, nemôže predsa celú noc striehnuť pri okne...

V dlani som pevne zovrela kľúč od bytu. Priblížila som sa až k autu, o ktoré som mala záujem a už večer pri odchode za deťmi som si zistila, kde parkuje. Prešla som okolo neho, pre istotu som skontrolovala evidenčné číslo.

Zašla som ešte niekoľko krokov ďalej a rýchlym pohľadom prešla po okolitých domoch. Potom som sa otočila

a vybrala sa späť k nášmu domu. Keď som prechádzala okolo auta, nenápadne som z vrecka vysunula ruku a kľúčom som prešla po zadných dverách. Ryha bola dlhá a hlboká, rovnako ako množstvo iných rýh predtým na iných miestach auta.

Auto vraha.

Nenávisť v srdci sa mi zmiešala s ľútosťou. Sestra by mala radosť, celé roky sme to robili spolu, raz za čas, aby to nebolo príliš nápadné a vyzeralo to na náhodu. Veď parkovanie na ulici prináša riziko... Napríklad prepichnuté pneumatiky, odtrhnuté stierače... Bože, ako sme sa zakaždým na takúto akciu tešili, celé dni o tom hovorili, plánovali, sledovali, kde auto práve parkuje. Uspokojovalo nás to rovnako ďalšie dni, keď sme si predstavovali, aké problémy sme mu narobili.

Vrahovi.

Vošla som do vchodu nášho domu, brána sa potichu zatvorila. Vstupnú halu zalialo svetlo. Skontrolovala som poštovú schránku, bola prázdna. Prešla som zrakom na schránku s jeho menom. Aj teba čaká niečo milé, užkrnula som sa. Možno piesok, nasypaný dovnútra, alebo mŕtve chrobáky, alebo...

Chýbala mi sestra. Chýbala mi radosť zo spoločného vymýšľania pomsty tomuto človeku. Nech sa konečne odsťahuje odtiaľto tak, ako sa pred rokmi odsťahovali jeho rodičia, nech tu nekazí vzduch, nech sa tu s ním nemusím stretávať...

Výťahom som sa vyviezla na tretie poschodie a odomkla dvere bytu. V duši ma stále hrial pocit z vykonanej pomsty a radosť pri pomyslení na tú ďalšiu.

Posadila som sa do kresla, pamätajúceho ešte moje detstvo. Kedysi sme tu bývali štyria a teraz na mňa padá osamelosť v prázdnych miestnostiach a nepoznám spôsob, ako to zmeniť.